

TŘICÁTÁ MARININA LÁSKA

Pistorius & Olšanská
Příbram 2010

Z ruštiny přeložil Libor Dvořák

© 1993 by Vladimir Sorokin

Translation © Libor Dvořák, 1995, 2010

ISBN 978-80-87053-47-8

„...Neboť láska, příteli můj, stejně jako Duch svatý, žije a dýše jen tam, kde chce.“

*Michel Montaigne,
ze soukromé rozmluvy*

Marinin ukazovák, oškrabující dlouhým perleťovým nehem starou malbu, už potřetí utopil černý knoflík zvonku ve zdi.

Za vysokými, přepychově polstrovanými dveřmi se konečně ozvaly chvatné šoupavé kroky.

Marina si povzdechla, odhrnula rukáv pláště a pohlédla na hodinky. Zlaté ručičky splynuly přesně na dvanáctce.

Ve dveřích dutě a vlekle zarachotily zámky a vzniklá mezera se otevřela jen natolik, aby Marina mohla vklouznout dovnitř.

„Odpusť, koťátko. A rač prosím dál.“

Marina vstoupila, dveře lehce zaklaply a odhalily masivní Valentinovu postavu. Ten s provinile shovívavým úsměvem otočil stříbřitým knoflíkem bezpečnostního zámku a obrovskými rukama přihrábl Marinu k sobě:

„Mille pardons, ma chérie...“

Soudě podle toho, jak dlouho neotevíral, a podle sotva znatelného pachu, který uvízl v záhybech jeho sytějšího sametového županu, bylo zřejmé, že Marinino vyzvánění u dveří ho zastihlo na záchodě.

Políbili se.

„Přeji příjemné vyprázdnění,“ ušklíbla se Marina, odtáhla se od jeho široké ušlechtilé tváře a opatrně přejela nehem po jizvičce na pečlivě vyholené bradě.

„Ty jsi zkrátka levoboček Pinkertonův,“ usmál se a volně, ale zároveň pánovitě uchopil její tvář do měkkých teplých dlaní.

„Jak se ti sem putovalo? Co počasí? Jak se tam dýchá?“

Usmívající se Marina si ho mlčky prohlížela.

Tentokrát sem dojela bez potíží, odpoledně pomalým taxíkem, pročpělým vůní benzínu a taxikářské bundy, a v tomhle velkém uprášeném bytě se jí odjakživa dýchalo těžko.

„Zíráš na mě očima portrétisty-začátečníka,“ pronesl Valentin a jemně jí mamutími dlaněmi stiskl líce. „Koucourku, na to, abys teď měnila profesi, je už trochu pozdě. Tvým posláním je objevovat talenty a zvyšovat všeobecnou hudební úroveň v řadách pracujících slavné továrny, a ne studovat stopy postupného rozpadu fyziognomie stárnoucího potomka šlechtického rodu.“

Znovu se k ní přiblížil, obličejem zaclonil pseudoempírový interiér předsíně a znovu ji políbil.

Měl smyslné měkké rty, které se v kombinaci s neobyčejně dovednýmá rukama a fenomenálním penisem měnily ve vražednou třídu, ukrytou v bílém nestárnoucím těle, masivním a klidným jako balvan kararského mramoru.

„Prosím tě, býváš ty vůbec někdy smutný?“ zeptala se Marina, která mezitím odložila kabelku na telefonní stůl a rozepínala si plášť.

„Jedině když mi Šafrán nabídne společné turné.“

„To ho tak strašně nesnášíš?“

„Naopak. Lituju toho, že mi vrozený egoismus neumožňuje pracovat v kolektivu.“

Sotva si Marina poradila s knoflíky a páskem, pánovité ruce z ní plášť lehce stáhly.

„Ale s Rostropovičem jsi přece koncertoval.“

„Nekoncertoval, jen zkoušel. Prostě pracoval.“

„Já ale slyšela, žes s ním vystupoval.“

Štávnatě se rozesmál a pověsil plášť na mohutný, oltářovitý věšák.

„Normální blábol filharmonických elit. Kdybych býval tehdy souhlasil se společnými vystoupeními, měl bych dnes v obličejí poněkud jiný výraz.“

„A jaký, prosím tě?“ zeptala se trochu uštěpačně Marina a pohlédla do zrcadla ztmavlého stářím.

„Inu – měl bych méně vodorovných vrásek a podstatně víc svislých. Kdybych zvítězil nad vlastní sebestředností, připomínal bych dnes v nejlepším případě hrůzou znetvořeného senátora epochy Caliguly. V mé tváři by převládly rysy sokratovského klidu a platonické moudrosti.“

Marina skopla z nohou kozačky a upravovala si před zrcadlem vlasy, které se jí rozsypaly po ramenou:

„Panebože, tolik marných slov...“

Valentin ji ze zadu objal a dlaněmi, připomínajícími svou velikost lopatky na smetí, opatrně přiklopil ňadra úchvatně prokreslená pod svetrem.

„Ach ano, chápu, chápu. Silentium. Nebylas to nakonec ty, má úžasná, kdo našeptal tuto perlu chátrajícímu Ťutčevovi?“

„Jak to myslíš?“ svraštila čelo usmívající se Marina.

„Myšlenka vyslovená jestiř lží.“

„Dost možná,“ povzdechla si a přikryla jeho dlaně svými, které se v porovnání s těmi tlapami zdály titěrné. „Poslyš, kolik vlastně měříš?“

„Proč se ptáš?“ Jeho pohled se přestěhoval do zrcadla. Byl o tři hlavy větší než ona.

„Jen tak.“

„Rubl třiadevadesát, ty moje potěšení,“ Valentin ji políbil na krk a ona zahlédla jeho lysající temeno.

Otočila se k Valentinovi obličejem a vztáhla k němu ruce.

Políbili se.

Přitáhl ji k sobě, sevřel ji pažemi a jako pírkó odtrhl od země.

„Nechceš se něčeho najíst, koťátko?“

„Až pak...“ zamumlala, vstřebávající opojnou sílu a moc jeho rukou. Uchopil ji do náruče a nesl ji dlouhou chodbou do ložnice. Marina ho objala kolem krku a dívala se ke stropu. Nad hlavou proplul a div o ni nezavadil obludný slepenec zčernalého bronzú a křišťálu, dál se táhla bílá stropní pláň a pak už zachrastily bambusové závěsy ukrývající pološero ložnice. Valentin Marinu opatrně uložil na rychle rozhozenou manželskou postel.

„Koťátko...“

Husté zelené závěsy byly zatažené a světlo bledého březnového dne do místnosti pronikalo jen úzkou skulinou.

Marina ležela na zádech, rozepínala si zip kalhot a zvědavě si prohlížela druhé bronzovo-křišťálové monstrum, které se hrozivě vznášelo nad postelí. Bylo menší, zato však rozsochatější než to v předsíni. Valentin se posadil vedle ní a pomáhal jí stáhnout kalhoty.

„Jadranská ještěřko. Nejsi to náhodou ty, jež kdysi zkameněla pod schizoidním pohledem Gorgoniným?“

Marina se mlčky zaškaredila. V ložnici žertovat neuměla. Medvědivité tlapy z ní vmžiku strhly svetr i punčocháče s kalhotkami.

Valentinovy rty dravě rozhrnuly vlasy a vsály Marinin ušní lalůček, vášnivá a mohutná sochařská ruka přešla po nadrech a břiše a přikryla klín. Její kolena se zachvěla a rozevřela se, aby vpustila tu velkou dlaň sršící velikolepostí a něhou.

Za minutu už Valentin ležel na zádech a Marina spočívající na čtyřech pomalu usedala na jeho úd, tvrdý a tlustý jako chrámová svíce za tři devadesát.

„Venuše rozkolísaná... Jaká rozkoš! Tos musela být ty, kdo pokoušel svatého Antonína...“

Žertoval a pokoušel se znovu o úsměv, ale jeho vznešená tvář začala od tohoto okamžiku svou urozenost pomalu ztrácet.

Marina se na ni lačně zahleděla.

Obličej přistíněný šerem ložnice se zvolna kulatil a jako by se rozléval po hladkém a chladném arabském prostěradle.

Jakmile Marina klesla a jejich stydké kosti se setkaly, do Valentinova pohledu se vkradl výraz naprosté bezmoci, smyslné rty jako by napuchly, oči se zaokrouhlily, domodra vyholené tváře znachověly a k Marině vzhlížel důvěřivý chlapec, přesně týž, co visí v dřevěném prasklém rámu v salónu nad obrovským koncertním křídlem.

Marina okamžik počkala a pak se začala pohybovat s rukama zapřenýma do snědých beder.

Valentin mlčky ležel, bloudil po ní nepřítomným pohledem a jeho ruce natažené podél těla se tápavě pohybovaly.

Přímo nad postelí, na zelenavě nazlátlém pozadí starých tapet skrývajících v bukolickém vzorování nejasný erotický podtext, visela v hlubokém šedivém rámu studie modelky z palety pozdního Falka.

Beztvárná žena, umně odstíněná bleděmodrým pozadím, seděla na čemsi mdle hnědém a měkkém a rukama bez prstů si upravovala husté vlasy.

Pohled rytmicky se pohybující Mariny se stěhoval z její plavné figury na Valentinovo tělo rozprostřené pod ní, a ona se snad již postě přesvědčovala o podivuhodné shodnosti plastických linií ženy na obraze a muže v reálu.

Oba se zdáli být bezbranní – žena před štětcem mistra, a muž zase před snědým pohyblivým tělem, které se nad ním tak lehce a vzletně pohupovalo v šeru humpolácké ložnice. Marina ho impulzivně

objala, připadla rty k hnědé bradavce a začala se pohybovat ostřeji.

Valentin zasténal a objal jí hlavu.

„Štěstí moje... přesladký... holčičko...“

Jeho tvář se nápadně zaoblila, oči se zpola zavřely a dech ztěžkl.

Marině se zamlouvalo líbat a kousat Valentinovy bradavky a cítila, jak se pod ní ten růžový balvan zbavený vůle zachvívá.

Měkká okrouhlá Marinina ňadra se dotýkala jeho břicha a ona cítila, oč jsou chladnější než Valentinovo tělo.

Jeho ruce náhle ožily a sepjaly se za jejími zády.

Zasténal, učinil neobratný pokus jí v pohybu pomoci, ale zdálo se, že žádná síla není s to oddělit tenhle kolos od postele.

Marina pochopila jeho přání a začala se pohybovat ještě rychleji.

Hodiny v salónu odbily půl jedné.

Těžkým Valentinovým dechem se na povrch prokradla blížící se sténavá konvulze, něco si nesrozumitelně drmolil a tiskl Marinu k sobě.

V jeho herkulovském objetí byl pro Marinu jakýkoli pohyb stále těžší, ňadra se zplošťovala o jeho tělo, rty pokrývaly její hladkou pleť překotnými polibky, kaštanové vlasy stáčejí se do prstýnků se na snědých Marininých ramenou jemně třásly.

Stiskl ji ještě silněji.

Těžko se jí dýchalo.

„Miláčku... nerozmačkej mě...“, zašeptala do kulaté bradavky porostlé sotva znatelnými chloupky.

Rozevřel ruce, ale ty už na prostěradle ležet nedokázaly – nekontrolovaně se dotýkaly dvou splynulých těl, hladily Marininy vlasy a dotýkaly se jejích kolen.

Jeho dech začal být nepravidelný, ochraptělý. Každý Marinin pohyb teď otřásal celou jeho olbřímí postavou.

Za okamžik ho ten třas plně ovládl. Marina utkvěle sledovala jeho tvář.

Ta náhle zbělala tak, že téměř splynula s prostěradlem. Marina se střelhbítě přizvedla a oddělila se od něj, až její pochva krátce a šfavnatě mlaskla. Sesmekla se z Valentina, sklonila se k němu, stiskla v prstech tu mocnou nachovou hlavičku a lapala po ní rty.

„Áááá...“ Na okamžik znehybnělý Valentin zasténal a jeho sloupovité nohy se ztrýzněně ohnuly v kolenou. Marina stihla volnou rukou stisknout jedno z pštrosích vajec v obrovitém zrudlém šourku a do úst se jí nahrnulo teplé, husté sperma.

Rytmicky tiskla úd a rty se vpila do hlavičky, lokajíc stále přibývající chutnou substancí.

Mrtvolně bledý Valentin se ochable zmítal na prostěradle a nezvučně otevíral ústa jako mořský živočich vyhozený na břeh.

„Aaaaa... Ty snad budeš moje smrt... Marinko... ty moje odaliscko... ještě víc... víc...!“

Svírala pružné horké žezlo a cítila, jak pulsuje a vypouští další sakrální porce.

„Jééééj... to je skoro jako smrt... zhoubu... ale tys úplný zázrak, kotátko.“

Za okamžik se přizvedl na loktech a Marina, která slízla z rudofialového citronu poslední kalně bílé krůpěje, se blaženě natáhla na studeném prostěradle.

„No to bylo zničující... zázrak...“, vyřázel uštvaně Valentin a prohlížel si svůj penis ležící na bříše a dosahující až k pupku.

„Takže spokojen...“, spíš konstatovala, než se tázala Marina a políbila ho na dokonale šedivou skrář.

„Jsi profesionální hetéra, ale to už jsem říkal“, vydechl zmoženě, zvrátil se dozadu a přikryl ji ztěžklou rukou. „Beati possidentes.“

Valentinova tvář zrůžověla a jeho rtům se znovu vrátil povýšeně smyslný tvar. Marina se tiskla k volně se zdvíhající mužské hrudi a sledovala, jak na mramorovém bříše vadne tmavorudý květ.

„Rolandův meč“, pousmál se Valentin, když si všiml, kam se dívá. „A ty jsi jeho věrná schrána.“

Marina roztržitě hladila jeho ruku:

„Nejsem sama. Ten měl jistě stovky schrán.“

„C'est possible. On ne peut pas se passer de cela.“

„Ale stejně je obrovitý...“

„Je remercie Dieu.“

„A neměřils ho někdy v plné pohotovosti?“

„Il y a longtemps. Au temps de ma jeunesse folie...“

„Proboha mluv konečně rusky!“

„Dvacet osm centimetrů.“

„K neuvěření!“

Marina se dotkla malíkem vlhkého lesklého hrotu a sejmula z něj lepkavou průzračnou krůpěj.

Kdesi ve Valentinových hlubinách na krátkou dobu náhle ožil přítlumený hobo. Valentin ohnul nohy a velmi nahlas vypustil plyny.

„Pardon...“

„Ty hulváte...,“ zasmála se tiše Marina a odhrnula si pramen vlasů spadlých do tváře.

„L'homme est faible...“

„Já ti nerozumím... Tak pro koho to vykládáš?“

„Pro dějiny.“

Marina se s povzdechem protáhla a zvedla se:

„Kdybys mi tak radši dal kus něčeho na zub...“

„Počkej chvílku. Lež.“

Měkce ji pleskl po zádech.

Marina ulehla.

Valentin ji pohladil po vlasech a políbil snědé rameno s drsnou skvrnkou po očkování proti neštovicím.

„Nejsi unavená, ty můj andílku?“

„Jedině z té tvojí pitomé francouzštiny.“

„Pitomé znamená špatné?“

„Já totiž neznám žádnou – ani dobrou, ani špatnou. A ty to moc dobře víš. Kde se to v tobě bere – tohle snobství...!“

Dutě se zasmál, opřel se o loket a zadíval se na ni shůry.

„Ale já přece jsem starý nedoražený snob. A to zase moc dobře víš ty...“

Marina se ještě jednou dotkla jizvičky na jeho bradě.

„Ty jsi prostě nenapravitelný.“

„To nepochybně.“

Hladil ji po vlasech.

Několik minut leželi mlčky.

Pak se Valentin posadil, vztáhl ruku k zakrslému indickému stolečku a nahmátl cigarety:

„Řekni mi, koťátko – to jsi s mužem skutečně nikdy orgasmus nezažila?“

„Nikdy.“

Mechanicky přikývl a šroubovitě vtácel cigaretu do bílé kostěné špičky.

„A na mě zase zapomněl,“ pronesla tlumeně Marina a prsty jako by si přehrávala nějaký motiv na jeho rameni.

„Pardon, zlatíčko. Ale staromládenecké zvyky jen tak nevykořeníš... Prosím...“

Z krabičky, žalostně křupající v jeho prstech, povyjelo několik cigaret. Marina si jednu vytáhla.

Cvakl plynový zapalovač a vyplivl zbytečně dlouhý blankytný jazýček.

Zapálili si.

Marina vstala, lačně zatáhla, prošla se po koberci a znovu pohlédla na obraz. Rozmazaná žena si stále ještě upravovala vlasy.

Valentin vsedě sáhl po županu, navlékl si ho a s potížemi se odtrhl od postele.

„Útulný koutek,“ Marina zimomřivě šklubla rameny.

„Roztomilý, že ano?“ zahuhlal Valentin, svírající zuby špičku a uvazující si přes župan hedvábný pás se šťapci.

„Ano...“

Předklonila se a začala sbírat poházené prádlo. Valentin se jemně dotkl jejího ramene, hojně zadýmal a z ložnice odplul.

„Jde se obědvat.“

Marina oklepla šedavý váleček popela do lastury s krásně perleťovým vnitřkem, natáhla si svetr, zašilhala po svém odrazu v podlouhlém zrcadle toaletky a začala si navlékat kalhotky.

Mezitím zaslechla, jak Valentin v rozlehlé kuchyni zapěl árii Dalily. Marina vytáhla ze širokého límce vlasy a bosky se rozběhla za ním.

V předsíni nakopla vlastní kozačku, lehce zacákanou předjarním blátem.

„Hej holá!“

Valentin přehrabující se v útrobách mamutí dvoupatrové lednice se ohlédl.

„Má okouzlující... jestlipak víš...“ Vyjmul na okamžik špičku z úst a rozhovořil se rychleji, zatímco druhou rukou tiskl k sametové hrudi hromadu vytahaných potravin. „Teď se podobáš Římance epochy pádu říše. Vyvraždili jí celou rodinu a dům rozbořili. Týden musela žít s chlupatým barbarem. Ten jí nakonec daroval svou kozí vestičku a ona se jen tak v té vestičce rozběhla po rozpukaných kamenných kvádrech Věčného města. Co tomu říkáš?“

„Úžasné. Nejvyšší čas stát se Tacitem.“

„Na to ti kašlu. Já nepotřebuju být Tacitus. Mně by se zamlouval spíš Suetonius, kdyby mě to někdo naučil...“

Drobnými krůčky se došoural k širokému stolu a ostře se předklonil. Potraviny přidušeně zabubnovaly o stůl. Ve Valentinových zubech znovu zachrastila kostěná špička.

„Svetonius je z nich všech nejpřegnantnější. Nikdo nezná život dvora líp než hofmistr nebo kuchař. Posad se.“

Marina klesla na skřípějící vídeňskou židli, rozbalila žlutou pyramidku sýra a začala ho řezat těžkým stříbrným nožem. Valentin dokouřil, odhodil cigaretu do umyvadla, svištivě profoukl špičku a pustil ji do kapsy županu:

„Správně by se měl naškrábat, aby to pěkně vypadalo...“

„Nepřeháněj a radši napidlikej taky salám...“

„Proboha co je to za slovník, chérie...“

„Máš takové krásné nože...“

„To bych prosil. Však taky patřily našemu popravenému dědečkovi.“

„To ho opravdu popravili?“

„Ano. V šestadvacátém.“

„Chudinka...“

Marina rozložila plátky sýra po talíři.

Valentin s praskotem stáhl slupku ze salámu a začal ho dovedně krájet na teninká kolečka.

„Tohle by ti záviděl snad i šéfkuchař z Metropolu,“ ušklíbla se Marina a otevřela skleničku kaviáru. „Staromládenecký život člověka mnohému naučí, jak na tebe tak koukám.“

„Bezpochyby,“ podlouhlé oválky uléhaly na prkénko jeden za druhým.

„Poslyš, a proč ti nevaří tvoje služebná?“

„Proč by nevařila? Vaří mi.“

„A co třeba teď?“

„Přece tu nebude trčet každý den...“

„A kdy sem chodí?“

„Večer.“

„Takže při té příležitosti... nemám pravdu?“

„I to se přihodilo, koťátečko, lhát ti nebudu...“

„No a?“

„Nezajímavé. Takové zakomplexované sovětské individuuum.“

„Frigidní?“

„Ale ne, o to nejde. Naopak, kvičela rozkoší. A zmítala se pod mnou jako lapená ryba. Mluvím o něčem jiném.“

„Je divoká? Barbarka?“

„Naprostá. O devětašedesáti slyšela prvně v životě. A to jí je osmačtyřicet.“

„A žes ji tedy trochu nevzdělal?“

„Králíčku, já neumím být patron. V žádném ohledu.“

„To vím...“

Marina mu pomohla naskládat salám na talíř.

Valentin zapálil plynový hořák a s rachotem na něj postavil vysoký kastrol.

„Teda ale boršč vaří geniálně. Proto ji tu držím.“

„A to jí s tebou opravdu bylo dobře?“

„Se mnou? Kocourku, to jen ty jsi taková patologická maskulinofbka. Ostatně právě proto se mi tak líbíš.“

„Ale to mi pak teda laskavě řekni, kdo se ti nelíbí? Vždyť tobě se určitě zamlouvá každá na potkání.“

„Správně. Já jsem, milánku, jako pantatínek Karamazov. Žena je hodná naší vášně už proto, že je žena.“

„A na kolikpak ti ještě elán vystačí?“

„Inu, budu koukat, abych viděl...“

„Ty jsi mi ale...“

„Poslyš, chérie, dnes v tobě tuším viry jakési agresivity. Není to náhodou vliv tvé exaltované milostnice?“

„Koho máš přesně na mysli?“

„No, tu... dělnici štětce a palety... tu tvou výtvarnici...“

„Š tou jšme se už dávno rožešly,“ zašišlala Marina, žvýkající kolečko salámu.

„Ach tak. A kohopak máš teď?“

„Co je ti do toho...“

„Ale no tak kotátko – uklidni se.“

„Já jsem náhodou klidná...“

Valentin znovu otevřel lednici, vytáhl načatou láhev šampaňského a sáhl do police pro poháry.

„Já šampaňské nepila snad už sto let.“

„Tady máš. Napij se a utiš se.“

Slabě pěnicí víno stékalo do pohárů.

Marina se chopila toho svého a pohlédla na bublinky prchající ode dna vzhůru:

„Valječko, já teď mám lásku. Obrovskou.“

„Ale no to je ohromné,“ pronesl naprosto vážně Valentin a přiložil sklenici ke rtům.

„Ano. Je to krásné.“

Marina se napila a začala si mazat chleba.

„Kdo je to?“

„Dívka.“

„Je mladší než ty?“

„O pět let.“

„Skvělé!“ S půvabnou nehlučností odložil vyprázdněný pohár, sejmul víčko z křišťálové dózy plné kaviáru a širokým nožem nabral dobrou třetinu obsahu.

„Ano, je to podivuhodné,“ zašeptala Marina, přejíždějící bezmyšlenkovitě prstem po ubrusu.

Valentin už kaviár v tlusté vrstvě roztíral po skrojku chleba:

„Je hezká?“

„Úchvatná.“

„Co povaha?“

„Impulzivní.“

„Sangvinička?“

„Ano.“

„Se sklonem k meditaci?“

„Ano.“

„Smyslná?“

„Velmi.“

„Zranitelná?“

„Jako dítě.“

„Miluje tě vášnivě?“

„Velmi vášnivě.“

„A jak se chová k našincům pánům?“

„Ty nenávidí.“

„Počkat, ale to by pak byla tvoje přesná kopie.“

„Máš pravdu. V ní jsem poprvé uviděla sebe samu z odstupu.“

Valentin přikývl, ukousl půlku krajíce a znovu poháry naplnil. Marina roztržitě olizovala kaviár z chleba a upřela nepřítomný pohled na zlatavé bublinky.

„Závidím ti, dětátko,“ odušil přežvykující Valentin a zvedl pohár. „Tak na tvé zdraví.“

Ze šampaňského v Marinině těle už promluvila lenost a teplo.

Usrkla, zvedla si sklenici do výše očí a pohlédla skrz víno pableskující zlatavými odstíny na nevzrušeně popíjejícího Valentina.

„Celý život jsem snil o tom, jak se do někoho zamiluju,“ huhlal, zapíjeje právě pozřený chlebiček. „Šíleně zamiluju. Abych se trápil, vzlykal vášní a šedivěl žárlivostí.“

„No a co? Jak to dopadlo?“

„Sama vidíš. Nechápu jen jedno – buď se v našich sovětských podmínkách takovýto cit vůbec realizovat nedá, nebo jsem prostě ještě nepotkal toho správného člověka.“

„A není to tím, že ses po kouscích rozprášil na všechny strany?“

„Tím si jist nejsem. Tady,“ dotkl se měkce hrudi konečky prstů, „stále spočívá cosi panenského. Cosi, čeho se nikdy nikdo nedotkl. Takový kout, který je pro prostopášné banality tabu. S mocným energetickým nábojem, který by byl vydán celý naráz, jako kulový blesk.“

„Dej Bůh, abys takovou ženu potkal.“

„To ano. Kéž je Náhoda tak laskavá.“

„Bůh.“

„Pro tebe Bůh, pro mě Náhoda.“

„Tvoje věc... Ale ten boršč už se vaří jako blázen.“

„Aha... ano, ano...“

Zahemžil se na židli ve snaze povstat, ale pak si to rozmyslel:

„Kotátko, nalej to ty. Tobě to jde líp.“

Marina odcapkala ke sporáku, vytáhla z odkapávače na nádobí dva hluboké talíře a začala do nich nalévat dýmající boršč.

„A víš, v čem vlastně spočívá největší zádrhel – já se prostě nemohu zamilovat, i kdybych se snažil sebevíc. A chci opravdu upřímně.“

„To znamená, že nechceš.“

„Ale chci, rozhodně chci. Ty třeba řekneš, že láska je především obět a že tenhle starý snob není oběti schopen. Ale on je schopen! Jsem odhodlán dát všechno, všechno rozmetat a spálit, jen abych někoho mohl doopravdy milovat! Proto ti tolik závidím. Upřímně závidím!“

Marina před něj postavila plný talíř.

Valentin sejmul pokličku z vysoké bílé dózy a nabral plnou lžící smetany:

„Že ty ses narodila v neděli?“

„Ano. V neděli.“ Marina ke stolu opatrně přinášela svůj talíř.

„No tak vidíš...“

Jeho lžice začala rovnoměrně vmíchávat smetanu do boršče. Marina si sedla, pokržižovala se, odlomila kousek chleba a hladově se na polévku vrhla.

„Trošku smetany si přikápní, kotátko,“ pronesl tiše Valentin a na dlouho se sklonil nad talíř.

Boršč snědli mlčky.

Valentin líně odsunul prázdný talíř a rozhodil rukama:

„Jinak už nic nemám...!“

Jeho čtvercová tvář sytě zrůžověla, jako by se pod pěstěnou kůži přelila část zkonzumovaného boršču:

„Tak tak, jiného už není nic...“

„Já bych řekla, že to stačilo,“ odpověděla Marina a odsunula na kraj talíře rozvařený kousek kopru.

„Tím líp,“ přikývl Valentin a sáhl do kapsy županu pro špičku.

„Za tenhle boršč se té tvojí ženské dá odpustit, že neumí počítat do šedesáti devíti.“

„To bezpochyby...“

Krátce nato se přesunuli do prostorného salonu.

Marina se uvelebila v nízkém křesle s nohama podtaženýma pod sebe, kdežto Valentin se ztěžka sesul na pohovku.

„Teď jsi teda odaliska jako malovaná,“ odušil tiše a vypustil skrz rty krátký pramínek dýmu. „Takovou maloval Matisse. I když ta byla v pruhaných kalhotách. A nahoře bez. Kdežto v tvém případě je to naopak.“

Marina také zatáhla z cigarety a přikývla.

Upřeně se na ni zadíval a přejížděl si jazykem po dásních, takže se ústa měnila v takový pulsující kopeček:

„Stejně je to zvláštní...“

„Co je zvláštní?“

„Ta vaše lesbická vášeň. Podivuhodné... je v tom cosi ze šílenství nebohého Narcise. Ty přece v zásadě nemiluješ cizí tělo, ale své v cizím...“

„Nesmysl.“

„Proč?“

„Stejně bys tomu neporozuměl. Ženská se ženské nikdy nenasytí, jako se to se ženskými stává chlapům. Ráno se probouzíme ještě smyslnější, než jsme byly večer. Kdežto mužský se ráno na tu svou dívá jako na zbytečnou matraci, přestože v noci skučel žádostí...“

Valentin se odmlčel, nervózně se zakousl do špičky, pak se lenivě protáhl a hlasitě praskl propletenými prsty:

„Inu, možné to je...“

Popel upadl do jednoho ze záhybů jeho županu.

Marina se podívala na tlustého chlapečka v prasklém rámu. Stydlivě se pouсмál a odpověděl jí nevinným pohledem. Obrovská mašle pod boubelatou bradou se rozplizla do krásné kaňky.

V dolíccích na tvářích houstl šedý předválečný vzduch.

„Valjo, zahraj něco,“ pronesla tiše Marina.

„A co?“ pohlédl na ni tázavě a zároveň unaveně.

„Třeba... třeba něco, na čem zrovna děláš.“

„Na Cageovi. Chystám se na preparovaný klavír...“

„Nedělej ze mě vola.“

„Radši hraj ty.“

„Já ale nejsem virtuózní třída.“

„No tak oktávy vynechávej, aby sis ten malíček zbytečně netrápila.“

„Nač já... k čemu to...“

„Jen zahraj, zahraj. Rád si tě poslechnu.“

„Dobře, ale jedině z not...“

„Tak si tam něco najdi.“

Marina uhasila cigaretu, vylezla z křesla a přistoupila k obrovské almaře přes celou zeď. Celá její spodní část byla nabita hudební literaturou.

„Kde máš Chopina?“

„Někde vlevo... Co přesně máš na mysli?“

„Nokturna.“

„No vidíš, výborně. Zahraj mi nějaké nokturno. Na tom je hned všechno znát.“

„No... ale kde...“

„Níž, ještě o něco níž...“

„Aha... už to mám...“

Marina s obtížemi vytáhla otřepaný žlutý sešit a přistoupila ke klavíru.

Valentin prudce vstal, otevřel křídlo a zajistil ho opěrkou. Marina váhavě usedla na odřený plyš sedačky, zvedla stojánek na noty, otevřela partituru a zalistovala v ní:

„Tak...“

Sotva se bosým chodidlem dotkla studivého pedálu, povzdechla si, setřásla z ramen strnulost a položila levou ruku na klaviaturu. Černý blunter vonící leštěnkou zazvučel měkce a ostražitě. Marina se hned nepodrobila nezvyklé poddajnosti zažloutlých kláves a dva úvodní takty zahrála poněkud trhaně a ryčně, čímž Valentina přiměla k hlubokému povzdechu.

To už se rodila jasná teskná melodie pravičky, kdežto basy se poslušně uklidily stranou a zazněly hebčeji.

Včera hrála totéž nokturno na obludném pianinu továrního domu kultury – na tom ubohém zakrslém pařízku s nápisem Lyra na mosazném plíšku, neuvěřitelně tuhými pedály a zoufale drncícími klávesami.

Tenhle naprosto šílený Chopin, jehož jako by hrála na láhve, jí ještě stále zněl v hlavě, ale teď už se proplétal s novým – čistým, přísným a živým.

Valentin naslouchal, okusoval přitom špičku a jeho oči pozorně hleděly skrz klavír.

Opakující se apreggio basů začalo stoupat a brzy splynulo s bolně třepotající melodií. Pak přišly oktávy a neohebný malíček ustoupil prsteníku.

Valentin mlčky pokyvoval hlavou.

Crescendo přešlo v přerývané forte a Marininy nehty sotva slyšitelně škrábaly po klávesách.

Valentin vstal a noblesně obrátil stránku, otřepanou jako křídlo běláška zmučeného malým dítětem.

Nokturno pozvolna haslo, Marina se lehce dotkla levého pedálu, zaškokrtla, zasténala, svráстила čelo a nervně skončila.

Valentin jí měkce položil ruku na rameno a vyjmul špičku ze rtů:

„Ale to vůbec nebylo špatné, miláčku, opravdu ne.“

Pohodila vlasy, usmála se, sklonila hlavu a smutně si povzdechla.

„Já to myslel vážně,“ odešel odhodit nedopalek do popelníku. „Chopinovský nerv cítíš naprosto přesně. Ten máš.“

„Díky.“

„Jen se nesmíš z citů propadat do přecitlivělosti, vždycky musíš přesně znát míru. To dnes většina lidí neumí. Buď je to akademické psaní na stroji, nebo usoplené kňourání. A Chopin, moje milovaná Marino, je především muž salónů. A hrát se musí vybraně. Horowitz říkal, že když hraje Chopina, vždycky má pocit, jako by jeho zápěstí vězela v manžetách oné doby. Jestlipak víš, jaké se tenkrát nosily manžety?“

„Brabantské?“

„Ale kuš! Brabantské nechme šíleným Gumiljovovým kapitánům. V první polovině devatenáctého století se nosily manžety jednoduché, krásné, prostě vybrané. A takhle taky máš hrát Chopina – prostě, krásně a vybraně. A především zřetelně. Takže si, holubi-nečko moje, ostříhej ty svoje drápky, to je až hrůza, dotýkat se tě-

mihle spárky klavíru. Nejhorší ale je, že se ti mění postavení ruky, a to je pak těžké vyloudit z nástroje jasný zvuk.“

„Saša říkala, že mi to sluší... A manuálům můžu hrát i s takovými nehty...“

„Manuálům možná, ale mně ne...“

Opatrně jí stiskl rameno:

„Pusť mě, já ti to zahraju.“

„To samé? Zahraj něco jiného.“

„To je přece jedno...“

„Počkej, hned ti něco najdu...“ vrhla se na noty, ale Valentin jen zakroutil hlavou. „To nemusíš. Pamatuju si je.“

„Všech devatenáct?“

„Všech devatenáct. A sedni si, ať mi nevynešeš spaní.“

Marina se posadila na pohovku a přehodila si nohu přes nohu.

Valentin si upravil ohrnutý župan, uvelebil se na sedačku, promnul si ruce a pohlédl k oknu.

Z křišťálové tlamy popelníku stoupal vzhůru namodralý, zakroucený hádek.

Bílé ruce na chvíli strnuly nad klávesami a poté plavně klesly dolů.

Marina se zachvěla.

Bylo to její Nokturno č. 13 c moll, které jako rozpálený rožeň proklálo celý její život.

Matka ho hrála na rozvrzané staré truhle a pětiletá Marina plakala, pronásledována neznámým svíravým pocitem, který se v ní naráz tak prostě a zároveň hrozivě usídlil. Později už seděla na kulaté stoličce sama a přebírala tuhle rozžhavenou pružinu dětsky topornými prstíky. Tehdy ji ty zvuky, nerovně a trýznivě vyskakující zpod prstů, vehnaly do náruče hudby rázem a celou.

Nokturno se úměrně jejímu věku a schopnostem proměňovalo. Vždy bylo a také zůstalo zrcadlem a ladičkou její duše. Ve škole ho hrála na závěrečném večírku po maturitě, kdy vyždímala slzy i z oteklých neurastenických očí Ivana Serafimoviče a donutila na pár minut strnout celou aulu, přeplněnou rodiči a učiteli.

Tři roky hudební školy změnily nokturno k nepoznání. Když vyslechla z břichatého magnetofonu Ivana Serafimoviče praskající záznam svého vystoupení, rozesmála se, usedla k jeho kabinetnímu pianinu a hrála. Stařeček se znovu rozplakal, zalykal se štěkavým kašlem, až se skoro desetikilový sibiřský kocour, ležící na jeho manšestrových kolenou, na pána vyekaně zaštířil...

Bylo to její nokturno, její život, její láska.

Po zádech obtažených svetrem jí přeběhl mráz, když ty dvě obrovské ruce začaly z rozprávějících akordů hníst její nokturno – tak blízké a mučivě sladké.

Hrál božsky.

Akordy se řadily samozřejmě a vášnivě a nástroj se mu plně podřizoval – z rozevřeného černého chřtánu pod křídlem plula melodie muk a lásky, jen občas nahrazovaná neuspěchanou krajkou apreggiá.

Velké Marininy oči se zamžily, potáhly se trpkou vláhou, a božské bílé ruce se rozplynuly ve dvě volně se pohybující skvrny. Melodie prosvítající akordy utichla a... ano, Bože můj, teď, teď přijde to mé sladké a tolik blízké dé zbavující starého bolu a strhávající do ledové tůně bolu dalšího. Valentin to dé zahrál tak, že další vlna mrazení v zádech Marinu donutila, aby se zachvěla v bezděčné, drolivé křeči. Po tvářích se jí rozběhly slzy a volně kanuly na nahá kolena.

Marina si rukou stiskla bradu – klavír, Valentin, knihovna, to vše plulo, kolébalo se a mísilo v jejích slzách.

A nokturno volně plynulo dál, mollovou tóninu vystřídal klidný jas durových akordů, jejichž chladný příboj splachoval minulá trápení.

Marina i skrz slzy zaznamenala, jak snadno si Valentinovy ruce poradily s nakupeninou obtížných pauz.

Vstala a tiše došla ke klavíru.

Rozběhly se oktávy hrané se zdůrazňovanou elegancí, a pak už se znovu vracely střípky palčivého včerejška, zablýskly se v trýznivém kaleidoskopu a znovu se složily do obrazce minulosti, ale tentokrát už jiné.

„Katarze,“ zašeptala Marina a ztuhla.

Třinácté nokturno se blížilo ke konci a slzy na tvářích pomalu zasychaly.

„Katarze...“

Bolest tála, mizela, oddělovala se od duše a loučila se s ní.

Bílým rukám už zbýval jen malý zbyteček volného soužití s klávesami: přivalily se další vlny apreggiá – a už je tady finální akord, Prokrustovo lože krátkoprstých pianistů.

Marina se ještě podívala, jak se ty obludné tlapy roztáhly do šíře a samozřejmě klesly. Valentin počkal, až dotají i poslední zbytky zvuku, a teprve pak sejmul ruce z kláves.

Marina stála beze slova vedle něj a roztržitě si mnula skrář.
„Copak je ti, koťátečko?“ zeptal se a udiveně si prohlížel její uplakanou tvář.

„Ale... nic...“ zasípala sotva slyšitelně.

„No tak, to přece nejde...“

Valentin se těžce zvedl, objal ji a něžně jí otřel tváře konečky prstů.

Marina uchopila jeho dlaň, pohlédla na ni a políbila hlubokou čáru života.

„Můj ty Bože, co je to s tebou?“ zvedl ji a pokusil se pohlédnout jí do očí.

Marina uhnula a přebírajíc v prstech sametový límec županu si znovu trhaně povzdechla.

„Na něco sis vzpomněla?“

Neurčitě přikývla.

„To se stává. Líbilo se ti to nokturno?“

Znovu přikývla.

Valentin ji pustil.

„Nemám ti ještě něco zahrát?“

„Radši ne, nebo se ti tu vyřvu z podoby.“

„Jak myslíš,“ pokrčil suše rameny a křídlo pomalu zavíral. Marina ho pohladila po rameni.

„Jsi velký klavírista.“

Mdle se rozesmál.

„To já vím, kocourku.“

„A kdys to zjistil?“

„Už na konzervatoři.“

„A to ti to někdo řekl, nebos to pochopil sám?“

„Nejdřív mi to řekli a pak jsem to pochopil.“

„Kdo ti to řekl?“

„Garri.“

„Říkal to často?“

„Moc často ne. Ale tu a tam se to stalo.“

Marina se posadila na pohovku, vytáhla z krabičky cigaretu a škrtna známým zapalovačem. Tentokrát stačila uhnout včas.

„Pochopilas už, jak se má ten Chopin hrát?“

Ušklíbła se a její pláčem lehce opuchlé oči se zúžily.

„Já vím, jak se má hrát. Prostě to neumím. Kdežto ty to víš a navíc to umíš. Budiž vám čest a chvála, Valentine Nikolajeviči.“

„Co je to s tebou dneska? Tomu nerozumím.“

„Zaplatpánbu.“

Zafuněl a odloudal se do kuchyně.

„Postavím na čaj...“

„Postav. Ale já se ho už nedočkám.“

„A pročpak?“ zeptal se už z kuchyně.

„Musím jít...“

„Cože...?“

„Že musím jít, povídám...“

„Jak myslíš, kočičko...“

Marina se vrátila do ložnice, zvedla kalhoty, a když už si je natahovala, poslala Falkově modelce sotva slyšitelný vzdušný polibek kyprých rtů:

„Měj se tady, zlato...“

Z kuchyně znovu zapěla francouzským basem Dalila.

Odbily hodiny.

„Kolik to bylo, jedna?“ zeptala se Marina před svým trojitým odrazem v toaletce. „Nebo ještě víc?“

Vyrazila z ložnice a v běhu si zapínala zip kalhot.

„Kolik je to hodin, Valjo?“

„Půl druhé.“

„A já mám být ve dvě u manuálů... proboha.“

„Vezmi si taxíka,“ poradil jí Valentin a vyšel z kuchyně. „Jak jsi na tom s financemi?“

„No... prabídně...“

Přikývl a zmizel v ložnici.

Marina si začala natahovat kozačky.

Valentin vyšel a ovíval se vějířem desetirublovek.

„Ty můj dobrodinče,“ usmála se Marina. „A ještě ke všemu jsi hrál jako Richter.“

„Ale kuš, taková hloupost. Ten Chopina vůbec není schopen hrát. Je příliš okrouhlý a akademický. A neumí trpět. Já jsem hrál jako Horowitz.“

„No dobře, tak jako Horowitz. K slzám jsi mě dohnal.“

Lehkým gestem karbaníka sklapl vějíř do tenké hromádky bankovek a podal jí je:

„Je vous prie adopter cela en signe de ma pleine disposition...“

„Mersí do boků...“

Marina si peníze vzala a hodila je do kabelky.

Valentin sejmul z věšáku plášť a jako toreador jí ho podal:

„Račte.“

Rychle vklouzla do rukávů.

„Dík... možná se tu stavím pozítří.“

„A zítra by to nešlo?“

„Zítra nemohu.“

„Chápu... Poslyš, kočinko má přesladká,“ jemně se dotkl klopý jejího bezového pláště. „A... nemohla bys ke mně vzít i tu svou přítelkyňku? Něco bych vám zahrál, čajík bychom si dali a tak... Mohli bychom se tu moc krásně pomět. Já bych třeba...“

Marinina pravička se pomalu zvedla až do výše jeho úst, sevřela se v pěstičku, z níž skrz ukazovák a prostředník vyjel výmluvný palec.

Valentin se pousmál a políbil palec na perleťový zobáček.

„No dobře, dobře, tak ne... A pozítří tě očekávám...“

Marina otočila stříbřitým knoflíkem zámku.

„Kdyby něco, tak zavolej,“ navrhl mírně provinile Valentin.

„Zavolám. A díky.“

„Já děkuju, milovaná...“

Rychle se políbili.

Marina se letmo dotkla jeho hladké tváře, usmála se a vyšla ven, kde na ni čekal život – neklidný, opojný, zběsilý, nelítostný, dobrotivý, šalebný a samozřejmě podivuhodný...

Marina byla krásná třicátnice s velkýma, mírně šikmýma očima, klidnými rysy v obličejí a ztepilou živou postavou.

Její usměvavé, jakoby lehce naběhlé rty, těkavý pohled a rychlá chůze prozrazovaly rtuřovitou a nepokojnou povahu. Pleť měla měkkou a snědou, ruce ušlechtilé, s dlouhými štíhlými prsty, jejichž nehty pokrýval tohoto jara perleťový lak.

Jak si tak vykračovala po Měšťanské k Sadovému okruhu v naději chytit taxíka a do dvou to ještě stihnout do svého továrního kulturního domu, kde učila hrát dělnické děti na klavír, kramflíčky nízkých kosaček bodře drtila křehký březnový ledový škraloup.

Na svět přišla před třiceti lety v osadě přízemních domků kousek za Moskvou, vmrzlé do březnového sněhu, zpórovatělého od předjarních slz roku třiapadesátého. Stalin umřel, kdežto Marina se narodila.

Dětství se míhalo mezi tísníci se kůlnami a občasnými borovicemi nekonečného dvora, který se z jednoho místa ani nedal celý přehlédnout.

Pod okny rostly bezinky a šípky a šplhaly se až ke střeše – otec vysekával nezkratné houštiny často až ke kořeni, ale ty koncem léta znovu stačily nahradit všechny své ztráty a na jaře už klepaly do skel novými ostny a výhonky.

V této neprostupné zmeti větvi, trnů a listoví si děti prošlapávaly průchody, které se táhly podél chatrného plotu a těsně vedle smetiště končily v prostorném štábu.

Bylo tu rozlehlo i těsno, vznášely se tu vůně a pachy hlíny, šípků a smetiště, z něhož sem často zaběhly i krysy a nutily nezletilé strážky poděšeně kvičet a házet kamením.

Ve štábu se vymýšlely stále nové hry, kuly se pikle proti drsné hospodyně Timoše a vypracovávaly se plány vpádů na chatarské jahodové záhonky. Tady se taky schovávali před naléhavým večerním voláním rodičů, zaposlouchávali se do popuzených hlasů a krčili se v chladné tmě, která si za úkryt nechávala štědrě zaplatit šrámy a modřinami.

„Marinóó! Domůůů!“ křičel otec ze schůdků přede dveřmi a Marina sledovala spleť větví a větviček oranžový uhlík jeho cigarety. Otec byl hubený, vysoký, s úzkou černobrvou tváří, tenkým nosem a velkými masivními rty.

„Marinko! Alou domů!“

Rád si s ní hrál, učil ji sbírat houby, houpal ji v síti zavěšené mezi dvěma tlustými borovicemi, a když jí vyprávěl nějaké legrační nesmysly, dělal na ni obličej.

O výplatě jí kupoval trubičky s krémem a hračky.

„Hrozně ji rozmazluješ, Váňo,“ říkala často maminka, urovnávala si přitom své nádherně upravené vlasy před oválným zrcadlem a s úsměvem pokukovala po Marině chroupající jednu trubičku za druhou.

Otec neříkal nic, po čtvrtáku vodky jeho úzká tvář pobledla a mezi rty nalitými krví pobíhala papirosa.

Když večer přicházel z práce, vyhrnul si rukávy kostkované košile a vedle kůlny štípal dříví, které Marina se sousedovic Petkou skládali do hranic.

„Váňo, dávej pozor!“ volala na něj z okna maminka, otec se ohlížel a v konejšivém gestu zvedal tenkou vyhublou ruku k nebi.

Pracoval jako inženýr v chemičce. Do práce odjížděl brzy ráno a vracel se pozdě večer. Matka zaměstnaná nebyla, dávala hodiny klavíru místním dětem a brala si domů přepisy na stroji.

Většinu dne proležela s volně překříženými nohama na obrovské kovové posteli, rozhodila své úžasné vlasy po polštáři a kouřila jednu cigaretu za druhou.

Kolem její pohledné tváře se rozplýval nasládlý dým, ona se čemusi tiše usmívala a zírala na protelý strop.

V domě žily další tři rodiny.

Dlouhá lomená chodba končila těsnou kuchyní se třemi stoly

a dvěma plynovými sporáky, napájenými z jediné zelené plynové bomby, uložené v úzké plechové skřínce před venkovními dveřmi.

Matka vařila špatně a nedbale – karbanátky vždycky připálila, polévka, kterou vařila dlouhé hodiny, se měnila v kalnou břečku a na mléku co chvíli vypučela bílá čepice, která se splazila na sporák a modré plamínky udusila.

Zato čaj, uchovávaný v kulaté plechovce, připravovala v krásné porcelánové konvici, nalávala ho do úhledných šálek a pila po maličkých doušcích, pomlaskávajíc pokaždé drobnými rty.

„Marinko, ty moje hoblinko,“ říkávala s oblibou, když si Marinu usazovala na klín a ruku s popraskávající cigaretou odtahovala co nejdál od ní.

Otec neměl čaj rád – vypil vždy sotva půl šálku a pak odcházel na terasu zapálit si a přečíst v klidu noviny.

Matka usedala k pianinu, listovala notami, zamýšleně přehrávala romance a tiše si je zpívala pěkným hrdelním hlasem.

Marině se klávesy velmi zamlouvaly. Pleskala po nich ručičkami a ve snaze matku napodobit také něco zpívala.

Někdy s ní matka pořádala takové hudební hry, přejížděla levičkou po basech a pravičkou po nejvyšších tónech a říkala:

„Dole brumlaj medvědi, kdežto nahoře zpívaj ptáčci...“

V pěti letech už Marina hrála Gedikeho etudy a valčíky. Když jí bylo šest, otec podepsal termínovanou smlouvu a odjel na sever, „aby mohli Marinku vozit na jih“.

Zůstaly s maminkou samy. Matka vzala žáky i ze vzdálenějších ulic a také na stroji psala mnohem víc.

Marina začala chodit do školky – dlouhého přízemního baráku natřeného tmavomodrou barvou. Bylo v něm plno známých kluků a holek, ale jinak tam byla nuda – pořád nějaké svátky, na které bylo třeba zkoušet nezajímavé básničky či tanečky s přihlouplým podupáváním a tleskáním. Kluci se ve školce většinou prali a snažili se holky zatahat za copánek nebo alespoň štípnout.

Zhruba stejně si počínala i tlustá učitelka, která štědře rozdávala pohlavky a facky. Její ryčný hlas po baráku burácel od rána do večera.

Zato se tu Marina poprvé dozvěděla o TOM.

„Hele, já ti to ukážu a pak ty mně, jo?“ pošeptal jí do ucha černooký mravenečkovitý Žorka, kradmo se rozhlédl kolem sebe a vyrazil chodbou.

Marina se rozesmála a vydala se za ním.

Došli až na konec chodby, Žorka zabořil, rychle otevřel zelené dveře komory uklízeček a kývl na Marinu.

V maličké temné místnůstce stály kbelíky, smetáky a velké březové koště. Škvírami mezi prkny zatlučeného okénka sem proudily uprášené paprsky světla. Páchlo to tu mokřými hadry a chlórem.

„Přiraz ty dveře,“ zašeptal Žorka a stáhl si z ramenou šle. Marina chytila dveře za ohnutou skobu, přitáhla je k sobě a otočila se k Žorkovi. Tomu už modré kalhotky spadly na zem. Stáhl trenýrky a zvedl košili:

„Dívej...“

Velké rachitické břicho se stopou po gumě od trenýrek a růžovou tečkou pupíku přetévalo stejně jako v Marinčině případě v bleďý trojúhelník. U něj však navíc zahlédla dvě jádérka potažená svrastělou kůží a trčící krátký temný klacík.

„Jen si šáhni, neboj se,“ zašeptal, neobratně přistoupil až k ní a docela tak zastínil proužky uprášeného světla.

Marina nesměle natáhla ruku a dotkla se čehosi teplého a pružného. Žorka, který si držel košili co nejvíc nahoře, sklonil hlavu.

Lehce do sebe drcli čely a prohlíželi si klacík čnící do šera.

„Menuje se to čurák. Ale nikomu to neříkej, vono je to sprostý slovo.“

Marina si sáhla ještě jednou.

„A teď ty.“

Rychle si vykasala šaty a stáhla kalhotky.

Žorka se zasupěním přidřepł a namáhavě rozevřel odřená kolena.

„Hele, roztáhni nohy, dyť nic nevidím...“

Roztáhla nohy, přitom škobrtla a kopl do kbelíku, který strašlivě zařinčel.

„Nedělej takovej binec,“ zvedl k ní zbrunátnělou tvář, zabořil jí drsnou ručku mezi nohy a začal ji osahávat.

„A jak se menuje to moje? Pipinka?“ zeptala se Marinka, která se celá třásla, jak ji to lechtalo.

„Píča,“ opravil ji rychle a chřípí se mu vzdmulo.

„To je taky sprostý?“

„Nojo.“

Mlčky ji ohmatával.

Sluneční paprsek zasáhl Marinu do oka a ona ho prudce zamhouřila.

Žorka vstal a natáhl si kalhoty i s trenýrkami naráz.

„Rači dem, aby na nás nekápla Tlustoprška. A nikomu to neříkej, jasný?“

„Jasný.“

Marinka si navlékla kalhotky a šaty si zase stáhla.

Do komory se uchýlili ještě asi třikrát, dotýkali se jeden druhého a podrobně se prohlíželi. Pach chlóru a zatuchlých hadrů společně s šimravými doteky rukou rozežraných neštovicemi si zapamatovala navždy. Tehdy se v ní cosi probudilo, cosi se v srdci ozvalo jako nasládlé tajemství.

„To je naše tajemství, rozumíš?“ šeptal jí často Žorka, když se dotýkal kypré buchtičky jejích genitálií.

Marina se začala vyptávat starších kamarádek v ulici a při jedné přestávce mezi halasnými hrami, kdy se švihadla v dívčích rukou bezcílně pohupovala, se do Marinčina ucha probila udýchaná pravda:

„No von má kvacík, a ty dígku. To je cevý.“

„Co celý?“

„No ten kvacík pŕíde do tý dígky.“

Na to, aby tohle zjevení strávila, Marina spotřebovala celý týden, v němž si užasle prohlížela lidi náhle rozdělené na „klacíky“ a „dírký“.

„Nado, a to jako dělaj všichni?“ zeptala se přítelkyně pletoucí věnec.

„No jasně, všichni. Akogát dětem to nedovovej. Dospěvý všichni. Já to viděva už dvakgát, tátu s mámou. Je to hgozně zajímavý...“

„A ty to budeš taky dělat, až vyrosteš?“

„No jasně, to jinak nejde. Tak se děvaj děti.“

„Jak?“

„No – voni takhve fŕouchaj těma kvacíkama do těch dígek, pak se rozvízne bvicho a vyndá se dítě. Náš Mítka je taky takhve vyndanej.“

Ráno ji matka vezla do školky autobusem nabitým k prasknutí. Marina si bedlivě prohlížela cestující, kteří ji obklopovali – vesele hlučné i unaveně mlčící, hezké i nevzhledné.

Pod kalhotami a sukněmi rostly klacíky a rozevíraly se dírký, šatstvo padalo na zem, klacíky pronikaly do dírek, pod strašlivými noži se rozevírala břicha a z nich čísi ruce vyjímaly zavinuté děti s dudlíky v pusinkách, ukládaly je do připravených kočárků a kočárky pak se skřípěním jezdily po dvorech a ulicích.

Nevěřila tomu.

Žorka také nevěřil, i když o tom slyšel mnohem dřív:

„Děti se udělej z léků, ty huso. A tohle lidi nikdy nedělaj. To je jen taková jako sprostárna... To si vymysleli troubové...“

Naďa šišlající na celou abecedu ale uraženě našpulila rybí rtíky:

„Co bvázníf? Mně to víkala Máfa, a ta je v festý tfídě! Kdyf nevěvíf, tak nemufff...“

Marina věřila i nevěřila. Věřila i nevěřila do oné osudové noci. Když pak na to později vzpomínala, s podivem si uvědomovala stále nové náhody, které ten den vytrvale a čím dál tím víc činily výlučným: Tlustoprška onemocněla a nepřišla do práce, zaskakovala za ni mladičká plavovlasá uklízečka Zoja, Vaška Lotkov si při seskakování z radiátoru na podlahu zlomil ruku, v kastrolu s kompotem našli uvařenou kysu s uboze zkroucenými tlapkami, dlouhým štětinatým ohonem a bílýma vypoulenýma očima...

Večer si pro ni matka přišla v nových hnědých šatech, s novým účesem a nápadným růžem na rtech.

Strčila jí do ruky čokoládu a rychle ji vedla na stanici autobusu:

„Pojď, Marinočko...“

V autobusu Marina baštila čokoládu, šelestila přitom staniolem a matka se nepřítomně dívala oknem ven – jen občas si poopravila či spíš jen zkontrolovala účes. Byla viditelně vzrušená a celý ten čas o něčem přemýšlela. Mariny si vůbec nevšímala.

Když vstoupily do jejich pokoje, voněl tam tabák a květiny, které stály v modré váze uprostřed prostřeného stolu.

U stolu seděl ramenatý blondák v šedém saku a strakaté kravatě, míchal ve sklenici čaj a četl si knížku. Když si povšiml příchozích, pomalu vstal, přidřepł před Marinou a podal jí velkou dlaň:

„Aha, tohle je ta krasavice Marina. No tak ahoj.“

Marina mu podala ruku a tázavě pohlédla na matku.

„No tak, to neumíš strejdu Volodu pozdravit?“ zamumlala matka s podivným úsměvem a očima hledícíma kamsi stranou.

„Brýden,“ pozdravila Marina a sklonila hlavu.

„Přece se nebudeš stydět,“ zasmál se strejda Voloda a v úsměvu odhalil rovné bílé zuby.

„Věčně je jako šídlo, a najednou by se upejpala,“ sehnula se k ní matka. „Pojď, dám ti něco k jídlu.“

Rychle odvedla Marinu do kuchyně, kde si v těžkém čmoudu u sporáků překázelo pět dalších ženských.

Všechny se ohlédly, změřily si matku a jedna z nich poznamenala, že Táněčka je dneska prostě k nakousnutí.

Matka se na ně usmála, kecla Marině na talířek studenou bramborovou kaši a na ni položila dlouhou rozbředlou nakládanou okurku s obrovskými bílými semeny:

„Najez se a přijď. A napij se čaje...“

Zaklapala podpatky v chodbě a zmizela.

Marina se začala v kaši štourat hliníkovou lžící. Tučná Taisija Petrovna z pokoje číslo 4 si zatáhla vylínalý čínský župan, sklonila se k ní a pohladila ji po vlasech rukou vymacerovanou z věčného prádla:

„Kdopak to k vám přijel, Marinko?“

„Strejda Voloda,“ nahlásila čiperně Marina a zakousla se do vodnaté okurky.

Taisija Petrovna se s povzdechem napřímila a usmála se na tetu Klavu, která zrovna obracela rybí karbanátky:

„Nojo, strejda Voloda...“

Ta se jen mírně zaculila a dál rozháněla čmoud potřhanou utěrkou.

Marina měla pocit, že ty dvě vědí cosi velmi důležitého.

Dojedla kaši, okurku hodila do kbelíku na odpadky a vrátila se do jejich pokoje.

Bylo tu nakouřeno, lustr svítil naplno, matka hrála Zsvěcení, strejda Voloda se pohupoval v pleteném křesle a hlavu si podpíral rukou svírající cigaretu.

Marina se přiblížila k vypleněnému stolu, vzala si tam bonbon a vyšla na verandu.

Matka se strejdou Volodou pili celý večer čaj, tancovali při gramofonu, kouřili a živě rozmlouvali.

Setmělo se.

Prostranství za oloupaným zábradlím terasy se vyprázdnilo a v okolních domech se rozsvítily okna. Marina se dívala, jak Nina Sergejevna v okně naproti krmí Saňku a Olega, pak listovala ve svázaném ročníku Krokodýla a prohlížela si ošklivé tlusté generály na tenkých pavoučích nožkách, pak se posadila ke svému malému stolku a z barevného papíru si vystříhovala okvětní plátky.

Uběhlo hodně času – okna postupně zhasínala, Marina si vystřihané obrázky nalepila do sešitu a znovu začala listovat ve svázaném Krokodýlu.

Skleněnými dveřmi bylo vidět, jak usměvavý strejda Voloda cosi vykládá mamince a v ruce drží sklenici s vínem. Matka pomalu zvedla svůj pohár, povzdechla si, rychle zvrátila krásnou hlavu a pohár vypila. Strejda Voloda pil své víno pomalu a zbytek vylil do čaje. Seděl bez saka, pestrá kravata malebně spočívala na bílé košili.

Matka vstala, vyšla na terasu a naklonila se k Marině.

„Tobě už se chce spát, vid', děvulinko moje.“

„Ale ne, nechce...“, mručela Marina a prohlížela si neznámou, doruda rozdychtěnou tvář s podnapile pableskujícíma očima.

„Ale chce, chce, panenka moje. Pojď, já ti v pokoji ustelu a my se strejdou Volodou si posedíme tady.“

Marina se mátožně vydala za ní.

Ruměný strejda Voloda se na ni usmál, popřál jí dobrou noc, chopil se láhve a sklenek a vyšel s nimi na verandu.

Matka rychle rozestýlala, převlékla Marinu do noční košile, políbila ji opilými rty, uložila do postele a zhasla světlo.

Marina se tváří přitiskla k těžkému, mírně navlhlému polštáři a prosklené dveře od verandy se spolehlivě zavřely.

Tuhle noc si Marina pamatovala jasně a podrobně.

V pokoji bylo dusno a zakouřeno, jen z otevřené ventilačky táhl chlad.

Jako bílá skvrna svítila ve tmě kytice gladiol.

Někde u sousedů sípavě štěkal pes.

Marina se dívala na zářící skleněné dveře, za nimiž se ti dva tiše smáli a rozmlouvali spolu. Obdélníkový pruh světla, který dopadal oknem dovnitř zároveň s mřížovaným stínem prosklené výplně dveří, ležel přes celou podlahu a horním cípem dosahoval až k Marinině posteli.

Ta se tiskla tváří k polštáři a dveře vytrvale sledovala, dokud se jí nezačala klížit víčka. Marina si je protírala pěstičkami, ale žluté dveře se rozdvojovaly, rozplývaly a do hlavy se vkrádaly útržky prvních snů.

V následující minutě by se docela určitě propadla do tvrdého spánku, ale světlo najednou zhaslo, a tma ji přiměla, aby se probrala.

Pes už neštěkal, jen chvílemi vztekle a bezmocně skučel.

Dveře se otevřely a Marina, která jasně vnímala, jak matka opatrně vstupuje do místnosti, zavřela oči. Zvučné lodičky se však i teď podlahy dotýkaly dosti hlučně. Matka se k ní přiblížila a ruce vonící tabákem urovnaly příkrývku.

Potom – znovu na špičkách – vyšla na verandu a dveře za sebou přivřela.

„Samozřejmě spí,“ zaslechla Marina její šepot přidušený sklem. Od tohoto okamžiku Marinino srdce zabušilo v rychlejším rytmu. Tma, která jí obklopovala, jeho narůstající tlukot ještě zesilovala.

Za dveřmi nastalo ticho, pak se ozval sotva slyšitelný šelest šatstva, šepot a nakonec se znovu rozhostilo ticho.

Kdosi čímsi pohnul, něco upadlo a kutálelo se to po podlaze.

Marina zvedla hlavu, aby měla volné i druhé ucho. Srdce jí tepalo až ve spáncích.

Znovu šelest šatů, šepot a lehké zaskřípění otcovy postele. Po podlaze přejely nohy odsouvané židle a pak opět všechno ztichlo.

Marina se přizvedla ještě výš a zaposlouchávala se do tmy, ale kromě psa a gramofonu někde na druhém konci ulice nebylo slyšet nic.

Čas běžel a ona s úlevným úsměvem klesla zpátky na polštář: no prosím, a to měla řečí, Nadka jedna ukecaná. Jak já tomu taky mohla věřit! Taková hloupost...

Její napjaté tělo ochablo a víčka se znovu klížila.

A tu ji nečekaně, jako nenadálý pronikavý záblesk, zaskočil hlasitý zvuk skřípající postele. Skřípěla rytmicky, cosi se na ní s neuspěchanou úporností odehrávalo.

Marina odlepila hlavu od polštáře.

Postel vrzala a ozývalo se také cosi jako fňukání.

Ve spáncích se jí opět rozbušila krev.

Skřípění tu a tam přerušil šepot a tlumené hlasy, a pak skřípět zase pokračoval. Když se zrychlil, fňukání bylo hlasitější a postel klapala čelem o zeď.

Matka se strejdou Volodou cosi dělali, a dělali to soustředěně a důkladně.

Marina si sedla a tichounce odhodila příkrývku.

Srdce jí v hrudi splašeně burácelo a nutilo prokouřenou tmou pulsovat ve stejném rytmu.

Postel teď zněla ještě rychleji a usilovněji a k Marině zalétl slabý sten.

To sténala matka.

Mariny se zmocnil lehký nejistý třas. Chvíli seděla a pak spustila nohy dolů na zem. Jakmile se chodidla dotkla studené podlahy, třas okamžitě ustal, jako by po nohou stekl dolů.

Postel ohlušivě skřípěla, čelo bušilo do zdi.

Marina se přikradla ke dveřím, stoupla si na špičky a pohlédla ven.

Kalně žluté světlo žárovky nad schůdky u vchodu skoupě osvětlovalo terasu a ztěžka se probíjelo džunglí šípků a bezinek. Nerovné světelné čárky klouzaly po podlaze, po stolech, po stěnách a byly tím nepokojnější, čím prudší byl vítr rozhoupávající žárovku.

V tomto čile drkotajícím kaleidoskopu se cosi neustále pohybovalo a nutilo postel k rytmickému zvuku.

Marina se povytáhla ještě výš a pohlédla do kouta.

Tam se v skvrnách neklidného světla a v pomačkaném prostěradle proplétala dvě obnažená těla.

Matku zakrývala široká záda strejdy Volodi – byly vidět jen ruce hladící mužská ramena, vlasy přízračně rozmetané po polštáři a nohy – doširoka rozevřené nohy, které mezi sebe vpouštěly těsně semknuté nohy strejdy Volodi.

To on se tak těžce a rychle pohyboval, jako by se snažil matku vmáčknout ještě hlouběji do prohnuté drátěnky, jeho holá plochá zadnice se zvedala a zase klesala, zvedala se a klesala, a ruce až po lokty mizely pod polštářem.

To vše se pokyvovalo a plulo společně s pulsujícími útržky světla a do skel škrábaly černé větve bezinkového keře.

Najednou matčiny nohy ožily, ohnuly se v kolenou a ovinuly nohy mužovy. Rozkomíhal se ještě rychleji.

Matka zatínala prsty do jeho ramen, světelná šmouha přeběhla po jejich vlasech a na okamžik ozářila bledou neznámou tvář.

Oči se zavřely, namalované rty se vytvarovaly do svítivého pouště. Marina se dívala, dívala celou svou bytostí – očima, vyschlými ústy, zběsile dusajícím srdcem. Všechno se v ní proměnilo ve zrak, ruce se přitiskly ke sklu a znovu se dostavil třas, ale tentokrát už jiný, horký, šířící se odkudsi zprostředka hrudi.

Matka sténala a s každým jejím vzdechem do Mariny cosi vstoupovalo – cosi nového, sladkého a tajemného, pučícího v prsou a šíleně kolotajícího ve spáncích.

Přihlížela jejich tajemství, cítila, že je jim dobře, a chápala, že to, co dělají, vlastně dělat nesmějí...

Strejda Voloda dutě zasténal do mamčiných vlasů a strnul bez pohybu. Matčiny nohy povolily.

Několik minut leželi nehnutě a umožnili velkým kaňkám světla plazit se volně po jejich rozpálených tělech.

Potom se strejda Voloda otočil na záda a ulehl vedle matky.

Marina klesla do dřepu.

Ozval se šepot a šustění přikrývky.

Marina znovu vyhlédla.

Oba se prostěradlem otírali mezi nohama. Byla tam tma a Marina nerozlišovala nic než bílou látku a unaveně se pohybující ruce.

„Taňušo, podej mi cigarety,“ požádal tlumeně strejda Voloda.

Marina odskočila od dveří, tiše přeběhla přes místnost a hupsla pod deku. Té noci skoro nespala.

Sotva ji spánek stačil pohltnout – a potlačit a rozptýlit tak její vzrušení – postel na terase znovu ožívala a nutila ji shodit ze sebe přikrývku a po špičkách se krást ke dveřím.

Opakovalo se to ještě mockrát, vítr houpal žárovkou, větve tloukly do zábradlí terasy, matka sténala a strejda Voloda se o ni třel...

Marina si nepamatovala, jak se vlastně ocitla ve svém pelišku naposledy a konečně usnula.

Zdálo se jí o mateřské školce – důrazně, halasivě a velmi pravděpodobně.

Tlustoprška vypráví dětem o Artěku a děti sedící v úzké jídelně poslouchají. Slunce otevřenými okny jasně osvětluje dlouhý stůl prostřený kytkatým ubrusem z voskovaného plátna. Plátno se ve slunečních paprscích leskne a kouří na něm talíře s rudým borščem.

Nad dětmi se tyčí Tlustoprška, slunce si pohrává v jejích vlasech a na třpytivé broži a zvučný hlas zaplavuje celou jídelnu:

„Artěk! Artěk, děti! Artěk je pohádka, která se stala skutečností!“

Na pravé zdi visí velký Leninův portrét ozdobený jako o svátcích rudými papírovými karafiáty z krepového papíru. Lenin se na Marinu usmívá a vesele na ni ráčkuje:

„Agtěk, Maginočko, Agtěk!“

Marina se sklání k boršči a lžící nabírá leskle hladká oka tuku, když Tlustoprška najednou zaječí:

„Polož tu lžící! Polož lžící! A postav se na stůl!“

Marina se rychle škrábe na stůl.

„Stáhni si kalhotky! A vyhrň sukni!“ ječí Tlustoprška třesoucí se vztekem. Marina si rukama stydnoucíma hrůzou stahuje kalhotky.

„Dívejte se! Všichni se dívejte!“ třese se Tlustoprška a najednou začne Marině uštěďřovat hlasité políčky. „Tumáš, tumáš, tumáš!“

Marina pláče a je jí bolestně těžko i sladce, nevýslovně sladce. Všichni, úplně všichni – kluci, holčičky, Lenin, uklízečky, učitelky, rodiče, kteří se tísňí ve dveřích – ti všichni se na ni dívají a Tlustoprška do ní buší těžkou dlaní vonící květinami a tabákem.

„Tumáš, tumáš! Tumáš! Tu sukni vejš. A nohy! Roztáhni nohy!“

Marina roztahuje chvějící se nohy a Tlustoprška jí mezi ně najeďnou bolestivě hrábne silnou spárovitou hrstí.

Marina křičí, ale do uší jí proniká stále tůž podrážděný hlas, který její křik snadno přehlušuje:

„Stůj! Stůj! Stůj! A ty nohy dál vod sebe! Eště dál!“

A všichni se dívají, mlčky se dívají a slunce bije do očí – jasné, žluté, nesnesitelné, horoucně vášnivé, svatě spalující, omamně hrozivé...

Šedivá volha měkce přibrzdila a blýskla trojúhelníkem otevřeného větracího okénka.

Marina otevřela dveře a očima se potkala s tázavou tváří čiperného děduly.

„K metru Avtozavodskaja bych prosila...“

„Posadte se,“ přikývl s úsměvem a otočil se zpátky k přednímu sklu.

Jeho popelavá hlava tonula až po uši v límci tmavohnědé celtovinové bundy.

Marina se posadila, dědula hlučně zakvedlal řadicí pákou a vyrazil. Volant svíral jen vrásčitou levičkou. V upatlaném autě se vznášely pachy benzínu a umělé koženky.

Auto se houpalo a nadsakovalo, sedadlo skřípělo a co chvíli Marinu vyhodilo do výšky.

„Vy jedete přímo k metru?“ zeptal se dědula, pohodlně se opřel a vytáhl z kapsy bundy cigarety.

„Ano, kousek od metra...“

„A jak tam chcete ject? Po vokruhu?“

„Jak chcete...“ Marina otevřela kabelku, nehtem odloupla víčko puďřenky a zachytila do zrcadlového kroužku svou tvář zrudlou rychlou chůzí.

„Že je ale dneska pěkný počasíčko!“ zaculil se dědula a pokukoval po ní.

„To ano...“

„Ráno to sluníčko – jen se na něj srdce smálo.“